

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **S. W.**
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 04514-8/2020-ERU,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím potvrdila Rada Energetického regulačního úřadu rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2020, č. j. 04514-3/2020-ERU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaný odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informací – poskytnutí veškerých záznamů prokazujících, že v ochranném pásmu elektrické stanice na parc. č. X v k. ú. K. byl kdykoliv v letech 2009 až 2018 uložen hořlavý materiál. Žalovaný žádost žalobkyně odmítl s odůvodněním, že se právní zástupce žalobkyně prostřednictvím žalobkyně pokouší o rozporování závěrů dozorové činnosti týkající se ochranného pásma, jelikož podstatou žádosti o informace je hodnocení podkladů shromážděných při výkonu dozorové činnosti žalovaného – žalobkyně fakticky požaduje hodnocení shromážděných podkladů. Žalovaný uvedl, že by musel v řízení o žádosti provádět opětovné hodnocení těchto podkladů a v podstatě vytvářet další názor na obsah těchto podkladů a na takový postup se povinnost poskytování informací podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).
2. V napadeném rozhodnutí Rada žalovaného uvádí, že žalovaný vedl šetření ve věci podnětu podaného právním zástupcem žalobkyně ohledně porušování ochranného pásma elektrické stanice v k. ú. K. Toto šetření ukončil se závěrem, že k porušení § 46 odst. 8 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), nedošlo, o čemž učinil do spisu záznam pod č. j. 04558-42/2018-ERU ze dne 17. února 2020. O této skutečnosti následně podatele podnětu, JUDr. Jana Waltera, vyrozuměl. Již z uvedené skutečnosti lze dovozovat, že žalovaný by neměl mít k dispozici informace, z nichž vyplývá opak, tj. že k porušení § 46 odst. 8 energetického zákona došlo. Převáděno na žádost žadatelky o informaci, tato žádost fakticky směřuje k polemice s kontrolním zjištěním Energetického regulačního úřadu, neboť existence informací o tom, že v ochranném pásmu elektrické stanice byl uskladňován hořlavý materiál, by zjevně znemožňovala přijetí zmíněného negativního závěru v rámci výkonu dozoru.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobkyně ve včas podané žalobě namítá, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Nesprávné je dle žalobkyně skutkové zjištění o tom, neexistuje žádný záznam prokazující, že v ochranném pásmu elektrické stanice na parc. č. st. X v k. ú. K. byl v letech 2009 až 2018 uložen hořlavý materiál.
4. Žalobkyni je známo, že žalovaný disponuje fotografiemi prokazujícími, že vedle stavby na parc. č. st. X v k. ú. K. bylo ve dnech 16. 6. 2016 a 28. 4. 2018 složeno dřevo, které zasahovalo do prostoru vymezeného svislou rovinou vzdálenou 2 m od vnějšího pláště stavby. Protože dřevo je hořlavý materiál a tento materiál byl složen ve vzdálenosti do dvou metrů od pláště budovy, žádost o informace se těchto fotografií týká. Žalobkyni je dále známo, že žalovaný disponuje záznamem Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj ze dne 10. 7. 2018 o úkonech předcházejících kontrole prováděných vedle trafostanice, a že v tomto záznamu je uvedeno, že inspektoři vyrozuměli telefonicky společnost ČEZ Distribuce, že v ochranném pásmu trafostanice je skladován hořlavý materiál. Tyto záznamy poskytl žalovanému právní zástupce žalobkyně na základě pokynu žalobkyně, proto je žalobkyni známo, že žalovaný těmito záznamy disponuje. Svou žádostí chtěla žalobkyně zjistit, zda žalovaný nedisponuje ještě jinými záznamy o

uložení hořlavého materiálu v ochranném pásmu trafostanice. Žalovaný ale zapřel i ty, kterými nepochybně disponuje.

5. K argumentu Rady Energetického regulačního úřadu, že obrazový záznam o existenci dřevní hmoty v blízkosti trafostanice sám o sobě neodůvodňuje přijetí prokazatelného závěru, že hořlavé látky byly v ochranném pásmu uskladněny či uloženy, pro takový závěr by skutková zjištění musela mít určitý prvek trvalosti existence takového stavu, žalobkyně připomíná, že žádala o záznamy o uložení hořlavého materiálu, tedy uložení jakémkoli, nikoli o uložení s přívlastkem, např. o trvalém uložení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že Energetický regulační úřad žádost odmítl z faktického důvodu, neboť nedisponuje informacemi, které by odpovídaly předmětu žádosti. Žalobní důvody se opírají především o argumentaci žalobkyně, že žalovaný takovými informacemi disponuje. Žalovaný toto tvrzení odmítá a plně odkazuje na odůvodnění svých rozhodnutí. Především zdůrazňuje, že žalobkyni, resp. jejímu právnímu zástupci, vůbec nejde o realizaci ústavně zaručeného práva na informace, jak plyne již z toho, že se v podstatě domáhá poskytnutí podkladů (fotografií), které žalovanému poslal její právní zástupce v rámci podnětu k výkonu dozoru. Cílem žádosti je ovlivňování žalovaného při výkonu dozorové činnosti u společnosti Daben Kovářská s.r.o., když provedené šetření žalovaný neuzavřel způsobem, který si právní zástupce žalobkyně představuje.
7. Právní zástupce žalobkyně podal k žalovanému podnět na skladování hořlavého materiálu v ochranném pásmu transformační elektrické stanice, přičemž Energetický regulační úřad takový závěr (který by mohl vést k vyslovení odpovědnosti za přestupek) v rámci šetření neučinil. Žalobkyně se nedomáhá obecně poskytnutí informací z provedeného šetření, ale pouze informací, které prokazují, že v ochranném pásmu hořlavý materiál skladován byl, tj. že došlo teoreticky ke spáchání přestupku. Žalobkyně se tedy fakticky domáhala právního hodnocení získaných podkladů z provedeného šetření a poskytnutí těch, které odpovídají závěru jejího právního zástupce, že k porušení zákona došlo, tj. žádost představuje formu nátlaku za účelem zaujetí určitého právního názoru ze strany žalovaného. Žalovaný šetření uzavřel se závěrem, že ke skladování hořlavého materiálu v ochranném pásmu nedošlo, a tudíž nedisponuje informacemi, které by prokazovaly opak. K tomu žalovaný poukazuje, že když vedl pod sp. zn. 02633/2020-ERU řízení o obdobné žádosti žalobkyně, kdy se domáhala informací prokazujících, že v ochranném pásmu trafostanice byl uložen hořlavý materiál v roce 2019, poskytl žalobkyni veškerou shromážděnou fotodokumentaci, s poznámkou, že podle něj hořlavý materiál v ochranném pásmu skladován nebyl, napadla žalobkyně tento postup stížností, neboť namítala, že jí nebyly poskytnuty požadované dokumenty, neboť chtěla pouze takové, které prokazují porušení zákona. Takové k dispozici žalovaný nemá, protože porušení zákona nezjistil. Uvedení celé situace je ilustrativní z hlediska toho, že žalobkyně vůbec nechce poskytnout informace, ale požaduje zaujetí určitého právního názoru.
8. Žalovaný opětovně zdůrazňuje, že by tyto informace (fotografie) ostatně žalobkyni poskytl, ale bez uvedení informace, že prokazují uložení hořlavých látek v ochranném pásmu, což žalobkyně nechce a odmítá. Z hlediska kumulativních požadavků vyjádřených v její žádosti nelze této žádosti vyhovět.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i podkladová závazná stanoviska dotčených orgánů, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
10. Jádrem nyní řešeného sporu je otázka, zda žalovaný postupoval správně, když vyhodnotil žádost žalobkyně o informace jako dotaz na názor, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
11. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce“.
12. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím „[p]ovinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“.
13. Žalobkyně podala dne 15. 5. 2020 žádost o informace, kde žádala o „poskytnutí veškerých záznamů prokazujících, že v ochranném pásmu elektrické stanice na parc. č. st. X v k. ú. K. byl kdykoli v letech 2009 až 2018 uložen hořlavý materiál“.
14. Jak k citovanému ustanovení uvádí komentář „účelem § 2 odst. 4 je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertízy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat.“ (viz Jelínková, J. [komentář k § 2] In: Jelínková, J. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-548-4).
15. Ze znění žádosti vyplývá, že se žalobkyně domáhá takových informací, které „prokazují“ určité protiprávní jednání (konkrétně porušení § 46 odst. 8 energetického zákona) na konkrétním místě. Navíc žalobkyně evidentně má k dispozici materiály (viz rozklad žalobkyně), o které žádá, a žádostí se tak domáhá *de facto* jejich hodnocení jakožto důkazního materiálu. Takovou informaci však skutečně nelze poskytnout, jelikož jde o názor dle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.
16. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že „Energetický regulační úřad jí už v předchozím řízení poskytl fotografické záznamy monitoringu okolí uvedené stanice, k nimž výslovně uvedl, že v ochranném pásmu hořlavý materiál uložen nebyl.“ Uvedené podporuje výše uvedený závěr, že žalobkyni nešlo o zaslání fotografií či jiných materiálů, které žalovaný pořídil v rámci své dozorové činnosti, ale o konkludentní souhlas s jejím právním názorem, že tyto materiály *prokazují* protiprávní jednání spočívající v uložení hořlavého materiálu v ochranném pásmu elektrické stanice. Jinak řečeno, „účelovému“ jednání žalobkyně nasvědčuje, že žalobkyně v podstatě vyžaduje poskytnutí informací (fotografií), které žalovanému poskytl její právní zástupce – požaduje tedy něco, co již má či jednoduše může mít. Zároveň v tomto směru v zásadě vyžaduje hodnocení těchto podkladů, kterými v uvedeném smyslu disponuje či snadno může disponovat.
17. Z odůvodnění napadených rozhodnutí plyne, že žalobkyně, resp. její právní zástupce, není spokojena s tím, jak s podnětem JUDr. Waltera naložil žalovaný. Nápravu nelze však hledat prostřednictvím žádosti o informace a doufat, že bude sjednána. Proti způsobu

vyřízení podnětu k prošetření možného spáchání přestupku se lze bránit jinými způsoby. Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014-64, v bodě [12] (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), že „*právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat dovysvětlení toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny.*“ Shodně též další judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 As 460/2019-30, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 10 As 361/2019-29), podle které se názorem ve smyslu uvedené výjimky myslí také právní výklad nebo interpretace listin, ve kterých je informace zachycena

18. Soud na závěr shrnuje, že přezkoumávané rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí povinného subjektu shledal soud zákonnými. Žádosti žalobkyně na poskytnutí informací nebylo možné z výše uvedených důvodů vyhovět.

V. Závěr a náklady řízení

19. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu